

ganste særlig Silke, og Vin. Jeg har sagt, at jeg ikke skal indlade mig paa Enkeltheder, og det skal jeg heller ikke lade mig friste til paa dette Punkt.

Jeg skal saa vende mig til den anden Hovedgruppe i Uoverensstemmelserne, nemlig Spørgsmaalet om Beskyttelse. Se, principielt staar jeg jo paa det Standpunkt, at jeg kunde ønske et Statsfamsund, hvor det, som man nu kalder Industribeskyttelse, slet ikke eksisterede. Jeg tror, det vilde give de sundeste, naturligste Forhold og bringe størst Nøtsærdighed til Veje, og det er jo en af de Opgaver, vi skulle se at tilstræbe. Men nu er Sagen jo den, at vi ikke begynde her i Landet paa bar Bund. Vi begynde med bestaaende Forhold, med en Tradition, med Ting, som have udviklet sig paa Grundlag af den gældende Toldlov og alt, hvad dermed staar i Forbindelse. Som Følge deraf er der heller ikke nogen her i Landet, som kunde ønske med eet Slag at fjerne al Beskyttelse. Nej, det, som maa være løsnet, er en Afrunding nedad, en Anthydning af, hvor Opgave er den, at staffe saadanne Forhold til Stede, at vi saa naturlige Industrier, Industrier, som vise, at de kunne arbejde sig op og eksistere og virke hovedsagelig ved egen Hjælp. Vi have valgt — og det vil jeg antage ogsaa vil blive dette Tings Standpunkt, vi kunne jo senere avancere fra vor Stilling til forskellige Sider, men jeg vil dog antage, at Hovedsagen vil blive den samme — hovedsagelig at sige: Industriens Støtte skal bestaa dert, at vi hjælpe den med Raastoffer og Hjelpestoffer i det videst mulige Omfang. I Hovedsagen mødes ogsaa Flertallets og Mindretallets Standpunkter i Kommissionen, Landstingets og Folketingets Standpunkter, paa de allerfleste Punkter for saa vidt angaar Frigørelsen af de store Hjælpemidler eller i alt Fald meget betydelige Nedsættelser. Frigørelser komme jo navnlig frem i allerførste Omfang med Hensyn til Kul og de forskellige Jærnsorter, Stænger, Plader o. s. v., som danne Raastofferne for vor Jærnindustri og for en hel Del af de Ting, der danne Raastofferne for Manufakturvarerne — paa Træets Omraade er man ikke kommen til en fuldstændig Ophevelse, men til betydelige Nedsættelser af et vigtigt Raas og Hjelpestof for Industri og Haandværk. Det Udgangspunkt, som ogsaa forekommer mig at være det naturlige, er altsaa det, at man siger: naar man vil have, at en Industri skal blomstre op i Landet, maa der stables den saa gunstige Betingelser med Hensyn til de Hjælpemidler, den skal bruge, som muligt; vi maa særlig sørge for, at den ikke lige over for Udlandets Kon-

kurrence stilles saadan, at den først skal have Besvær med at optøbe og hente sine Varer langt borte fra, og derefter skal beskaffes paa det Raastof, den fører ind til videre Forædling. Disse Toldafgifter ere urimelige, og det har derfor ret almindelig været Hovedprincippet, at man skulde gaa til meget betydelige Nedsættelser paa saa godt som alle Punkter, hvor der er Tale om Raas og Hjelpestoffer. I Forbindelse dermed kan nævnes Frigørelsen af al Told saavel paa Skibe som paa Vaade, der altsaa kunne tilvejebringes billigere og derved lette Ombytningen og Tilførslen af Raas og Hjelpestoffer saa meget som muligt. Dette samme Princip gentager sig ogsaa paa andre Punkter af Betænkningen, hvor man søger at gøre Transportmidlerne saa gode og billige, som man overhovedet af andre Hensyn kunde finde det forsvarligt. Alt dette er en naturlig Haandskræftning for en Industri og Betingelserne for, at en Industri, som i og for sig har Livskraft, Livsbetingelser i sig, maatte kunne trives; ud over det er det, som jagt, principielt unaturligt at beholde Beskyttelser. Det naturlige vilde saa være, at Industrien, naar den havde disse Begunstigelser, vilde vælge sig sine Omraader og sine Metoder, udvikle sig i Retninger, hvor den kunde gøre sig specielt dygtig, hvor Forholdene vare særlig gunstige, koncentrere sin Styrke derpaa i Stedet for at sprede sig over en Masse Enkeltheder, som i og for sig ikke vare naturlige eller gavede nogen sund Udvikling. Det har altsaa været vort Ønske, ikke med eet Slag at hæve al Beskyttelse og derved knuse en stor Masse Industri her i Landet. Derpaa gaa vore Indstillinger ud, og det antager jeg ikke, nogen vil i og for sig finde usforsvarligt. Vi have taget alvorlig fat paa Sagen, givet den et Tryk saa godt som over hele Linien, hvilket naturligvis aldrig kan beregnes saaledes, at man kan sige: Nu er det lige netop, hvad Industrien kan taale, men heller ikke mere, men efter vor Formenting ligger det i Grænsen af det rigtige. Naar man imidlertid nu gerne vil se at komme nedad, og man mener, at det er en absolut Betingelse at komme noget nedad med de nu bestaaende Beskyttelsesafgifter, er der naturligvis en Ting man maa være ganske særlig forsigtig med, og det er at skabe ny Beskyttelser. Det hævner sig, at man, fordi man en Gang har disse Forhold, ikke kan gøre, hvad man ellers i Virkeligheden vilde gøre, og ikke kan røre sig frit i mange Henseender. Men naar man har denne Erfaring fra bestaaende Forhold, maa man være yderst forsigtig med at bringe det System, man